

SINTEZA OBSERVAȚIILOR
la proiectul Deciziei președintelui Autorității Naționale pentru Administrare și
Reglementare în Comunicații privind modificarea și completarea unor
reglementări din domeniul resurselor de numerotație și resurselor tehnice

Perioada de consultare pentru proiectul Deciziei președintelui Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații privind modificarea și completarea unor reglementări din domeniul resurselor de numerotație și resurselor tehnice, publicat pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații (în continuare, ANCOM) la data de 11 decembrie 2012, s-a încheiat la data de 31 ianuarie 2013.

Prin documentul supus consultării publice, ANCOM a înaintat propunerea de modificare și completare a Deciziei președintelui Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației nr. 2.895/2007 privind Planul național de numerotație, cu modificările ulterioare, a Deciziei președintelui Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației nr. 2.896/2007 privind procedura de solicitare și emitere a licențelor de utilizare a resurselor de numerotație, cu modificările și completările ulterioare, a Deciziei președintelui Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații nr. 459/2010 privind alocarea și utilizarea numerelor naționale scurte pentru servicii de interes public la nivel național, cu modificările ulterioare, a Deciziei președintelui Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației nr. 500/2008 privind alocarea și utilizarea unor resurse tehnice, cu modificările ulterioare, precum și a Deciziei președintelui Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației nr. 321/2008 privind alocarea și utilizarea unor numere naționale scurte pentru servicii armonizate la nivel european, cu modificările ulterioare.

Modificarea și completarea acestor decizii se realizează, în principal, ca urmare a intrării în vigoare a noului cadru legislativ primar din domeniul comunicațiilor electronice, reprezentat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 140/2012.

Proiectul de decizie privind modificarea și completarea unor reglementări din domeniul resurselor de numerotație și resurselor tehnice a fost supus consultării publice simultan cu un proiect de decizie privind utilizarea numerelor naționale scurte interne și a codurilor scurte SMS/MMS, conținutul celor două documente fiind corelat în mod corespunzător.

Observațiile primite de către ANCOM în cursul perioadei de consultare cu privire la prezentul proiectul de decizie se referă, în principal, la următoarele aspecte:

1. Observații generale referitoare la forma proiectului de decizie

Un respondent a propus ca proiectul să fie adoptat sub forma republicării deciziilor respective.

ANCOM a considerat că emiterea unei decizii de modificare a deciziilor existente este preferabilă, pentru ca astfel să fie menținut numărul curent al acestora, număr cu care furnizorii sunt familiarizați.

Totuși, ANCOM va pune în dezbatere în cadrul Consiliului Consultativ propunerea ca republicarea deciziilor să îmbrace forma unor noi decizii cel puțin în ceea ce privește Planul național de numerotație, respectiv procedura de solicitare și emitere a licențelor de utilizare a resurselor de numerotație.

În orice caz, chiar și în situația în care propunerea de emitere a unor noi decizii, astfel cum am indicat mai înainte, nu va fi acceptată în cadrul Consiliului Consultativ, formele consolidate, cuprinzând prevederile legale în vigoare, ale tuturor deciziilor asupra cărora s-au realizat intervenții normative prin prezentul proiect de decizie, vor fi disponibile pe pagina de internet a ANCOM.

2. Observații vizând Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.895/2007

2.1. Definirea serviciilor cu valoare adăugată și a serviciilor specifice de rețea

O observație a vizat faptul că definițiile serviciilor cu valoare adăugată și a serviciilor specifice de rețea, prevăzute a fi introduse la art. 2 alin. (1) din Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.895/2007, pot crea confuzii cu privire la încadrarea anumitor servicii (de exemplu, serviciile de divertisment prin intermediul cărora un furnizor își promovează serviciile de comunicații electronice).

Ținând seama de această observație, ANCOM reformulează definiția serviciilor specifice de rețea astfel: „*serviciu specific de rețea* – serviciu care răspunde nevoilor utilizatorilor finali de a obține informații referitoare la serviciile de comunicații electronice furnizate sau la rețeaua prin care li se furnizează aceste servicii”.

2.2. Clarificarea regulilor de utilizare a resurselor de numerotație pentru comunicații mobile

Prin textul inițial al proiectului de decizie, ANCOM a propus introducerea unui nou articol în Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.895/2007, respectiv art. 20¹, prevăzând că numerele nongeografice mobile se alocă pentru furnizarea de servicii de comunicații electronice la puncte mobile. Având în vedere unele observații primite față de propunerile referitoare la Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007 (a se vedea pct. 3.1 și 3.2 de mai jos), ANCOM consideră necesară completarea art. 20¹ cu un nou alineat precizând că serviciile de comunicații electronice la puncte mobile reprezintă servicii furnizate prin intermediul unor rețele mobile celulare care asigură predarea gestiunii apelului de la o celulă la alta (procedura de „hand-over”). Așa fiind, serviciile de comunicații electronice la puncte mobile se caracterizează prin asigurarea funcționării fără întreruperi a serviciului în timp ce utilizatorul se deplasează între celulele rețelei. Expunerea de motive aferentă proiectului de decizie aduce clarificări suplimentare cu privire la utilizarea resurselor de numerotație destinate comunicațiilor mobile.

2.3. Deschiderea pentru alocare a unor domenii din cele rezervate pentru dezvoltări viitoare

Proiectul de decizie supus consultării introduce la articolul 39 din Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.895/2007 un alineat nou, respectiv alin. (2), care prevede ca: „*Deschiderea pentru alocare a unui domeniu sau subdomeniu dintre cele rezervate pentru dezvoltări viitoare se va realiza prin decizie a președintelui ANCOM prin care se vor stabili serviciile ce urmează a fi furnizate prin intermediul respectivelor resurse de numerotație precum și condițiile în care solicitanții vor putea dobândi dreptul de utilizare a acestora.*”

Față de această prevedere, un respondent propune ca deschiderea spre alocare să se realizeze cu respectarea procedurii de consultare publică, astfel cum dispune art. 135 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011, având în vedere faptul că această operațiune poate afecta utilizarea numerelor scurte interne și poate produce un impact semnificativ pe piață.

ANCOM subliniază că alin. (1) și (2) ale art. 39 din Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.895/2007 se referă la situații diferite.

Primul alineat se aplică domeniilor/subdomeniilor pentru care a fost stabilită destinația în Planul național de numerotație (în continuare, *PNM*). De exemplu, pentru numerele independente de locație au fost stabilite trei subdomenii, și anume 037, 038 și 039. Alocarea, deocamdată, numai a numerelor din subdomeniul 037 are în vedere o utilizare eficientă a resurselor de numerotație, dar în momentul în care nu vor mai fi disponibile numere din acest subdomeniu va putea fi deschis unul dintre celelalte subdomenii, fără urmarea procedurii de consultare publică. O situație similară o va avea, după aprobarea prezentului proiect de decizie, domeniul 06. Consultarea publică în aceste cazuri s-a realizat la momentul stabilirii destinației în PNN.

Alineatul al doilea se referă la domeniile rezervate în PNN, pentru care nu este încă stabilită destinația acestora. Deschiderea lor, conform proiectului de decizie, se realizează prin decizie a președintelui ANCOM și necesită modificarea PNN. Ca și în toate situațiile precedente, modificarea PNN urmează procedura consultării publice descrisă la art. 135 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011.

3. Observații vizând Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007

3.1. Alocarea de resurse de numerotație furnizorilor de rețele publice de comunicații electronice

Un respondent consideră că dacă un furnizor de rețele publice de comunicații electronice nu manifestă un interes propriu pentru utilizarea de numerotație, posibilitatea de a îi fi alocate acestuia resurse de numerotație, introdusă la art. 1 din Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007, nu este justificată și semnalează, în contextul descris, o presupusă inconsistență cu art. 13 alin. (1) lit. c) din același act normativ.

Posibilitatea de a fi alocate resurse de numerotație unor furnizori de rețele publice de comunicații electronice reprezintă un element de noutate al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2011 față de dispozițiile legale anterioare în domeniu, legiuitorul lăsând la puterea de apreciere a ANCOM această decizie de oportunitate. Rațiunile pentru care ANCOM a ales soluția deschiderii posibilității de a se alocă anumite resurse de numerotație furnizorilor de rețele publice de comunicații electronice au fost prezentate în detaliu în expunerea de motive aferentă proiectului supus consultării publice (a se vedea pct. 2.1 din Expunerea de motive).

Interesul unui furnizor de rețele publice de comunicații electronice de a obține dreptul de utilizare a unor resurse de numerotație poate fi acela de a pune la dispoziția persoanelor ce au numai calitatea de furnizori de servicii de comunicații electronice, o soluție integrată completă – transport de semnale și resurse de numerotație – astfel încât aceștia să asigure utilizatorilor finali de exemplu, servicii de telefonie la puncte fixe. Scopul imediat al furnizorului de rețele publice de comunicații electronice este într-adevăr acela de a obține resurse de numerotație în vederea transferului acestora către furnizori de servicii de comunicații electronice, însă obiectivul urmărit de legislația secundară în domeniul resurselor de numerotație, respectiv acela de a se asigura utilizatorilor finali furnizarea serviciilor de comunicații electronice, este atins, inclusiv prin această modalitate.

În ceea ce privește observația respondentului potrivit căreia alocarea de resurse de numerotație furnizorilor de rețele publice de comunicații electronice nu s-ar justifica întrucât furnizorii de servicii de comunicații electronice au posibilitatea de a dobândi direct de la ANCOM numerotație, facem următoarele precizări:

a) Furnizorii de servicii de comunicații electronice care își exercită dreptul de liberă prestare a serviciilor pe teritoriul României nu au, în prezent, posibilitatea de a dobândi direct de la ANCOM numerotație, Autoritatea acordând, potrivit art. 1 alin. (2) din Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007, dreptul de utilizare a resurselor de numerotație numai unor furnizori care fac dovada înregistrării în România, în condițiile legii, adică numai furnizorilor stabiliți cu titlu permanent în România.

În cele mai multe situații, furnizorii de servicii de comunicații electronice care își exercită dreptul de liberă prestare a serviciilor pe teritoriul României revând în nume și pe seamă proprie, cu caracter temporar, serviciile de comunicații electronice ale unui furnizor român de rețele publice de comunicații electronice. În cazul particular al serviciilor de

comunicații electronice care se asigură prin intermediul unor resurse de numerotație, revânzarea acestora prezintă anumite bariere legale în contextul în care revânzătorii în nume și pe seamă proprie, persoane care își exercită dreptul de liberă prestare a serviciilor pe teritoriul României, nu pot obține resurse de numerotație, dar nici nu pot asigna utilizatorilor finali resursele de numerotație al căror drept de utilizare a fost acordat furnizorului român ale cărui servicii se revând.

Prin urmare, deschiderea posibilității ca furnizorii de rețele publice de comunicații electronice să obțină resurse de numerotație, coroborată cu reglementarea transferului de numere, înlătură bariera legală mai sus precizată, furnizorii de servicii de comunicații electronice care își exercită dreptul de liberă prestare a serviciilor pe teritoriul României putând obține prin transfer resurse de numerotație pe care să le asigneze utilizatorilor finali.

b) Furnizorii de servicii de comunicații electronice care revând serviciile unui furnizor de rețele publice de comunicații electronice, deși au dreptul de a obține în mod direct resurse de numerotație de la ANCOM, se pot afla ușor în imposibilitatea tehnică de a le implementa în rețeaua furnizorului ale cărui servicii le revinde. Și în acest caz, posibilitatea ca furnizorii de rețele publice de comunicații electronice să obțină resurse de numerotație, coroborată cu reglementarea transferului de numere, oferă o soluție practică pentru depășirea acestor situații.

c) Există furnizori de servicii de comunicații electronice a căror amploare a activității este ceva mai redusă și pentru care perspectiva de a obține anumite tranșe de numere de la furnizorul de rețele publice de comunicații electronice este preferabilă dobândirii de la ANCOM a dreptului de utilizare asupra unor blocuri de numere.

În orice caz, suntem de opinia că această observație a respondentului derivă și dintr-o reprezentare mai puțin clară a sferei persoanelor care intră în accepțiunea noțiunii de furnizor de servicii de comunicații electronice. Vom încerca să oferim unele lămuriri utile în cadrul pct. 5 din cuprinsul prezentului document.

În ceea ce privește presupusa incoerență cu art. 13 alin. (1) lit. c) din Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007 evidențiem că acest text de act normativ determină destinația finală a resurselor de numerotație, respectiv asignarea către utilizatorii finali în vederea asigurării unor servicii de voce sau furnizarea prin intermediul acestora a unor servicii de conținut, conform PNN-ului, împiedicând titularul LURN sau beneficiarul transferului de numere de a le utiliza în alte scopuri care nu le sunt proprii.

3.2. Eliminarea obligației prezentării dovezii negocierii cu un furnizor de rețele de către solicitanții de Licențe de utilizare a resurselor de numerotație (în continuare, *LURN*) pentru numerele din subdomeniul 070, destinate furnizorilor de rețele mobile virtuale (în continuare, *MVNO*)

Doi operatori mobili solicită menținerea obligației prevăzute la art. 5 alin. (1) lit. e) din textul în vigoare al Deciziei președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007 ca MVNO să facă dovada negocierii unui acord de acces la o rețea publică mobilă, sau, mai mult, prezentarea acordului furnizorului respectivei rețele. Dintre aceștia, unul propune textul modificat astfel:

*„e) în vederea alocării de numere pentru furnizarea de servicii de către furnizorii de rețele mobile virtuale, **copia acordului încheiat** cu un furnizor de rețele publice mobile cu privire la furnizarea accesului la rețeaua acestuia;”*

Propunerea ANCOM a urmărit relaxarea cerințelor impuse solicitanților de numerotație specifică MVNO, tendință opusă celei promovate de respondenți. În acest context, ANCOM consideră oportună o soluție de compromis, constând în menținerea textului inițial.

Precizăm de asemenea, pe baza practicii de tratare a unor astfel de solicitări, că realizarea de către solicitantul de numerotație MVNO a unei simple mențiuni privind începerea negocierilor relevante nu este suficientă pentru a satisface exigențele textului legal în discuție. Totuși, dovada începerii negocierilor nu este condiționată de transmiterea unor documente standard, fiind acceptat de către ANCOM orice element care ar putea proba alegațiile solicitantului, precum transmiterea unei copii de pe corespondența primită de acesta din partea furnizorului de rețele publice mobile din care să rezulte acest fapt, transmiterea unei copii de pe minutele întâlnirilor cu furnizorul de rețele publice mobile etc.

În orice caz, începerea negocierilor nu înseamnă că în mod necesar părțile le-au și finalizat, pe cale de consecință ANCOM nu solicită transmiterea unei copii de pe contractul dintre furnizorul de rețele mobile virtuale și furnizorul de rețele publice mobile.

3.3. Capacitatea tehnică de implementare a resurselor de numerotație de către solicitanții de licență

Fără legătură cu modificarea propusă pentru art. 7 alin. (2) din Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007, unde sunt prevăzute cazurile de respingere a cererii de acordare a LURN, un respondent semnalează că, pentru a putea fi respinsă de către ANCOM o cerere în cazul în care solicitantul nu ar dispune de capacitatea tehnică de a implementa resursele de numerotație solicitate, ar fi necesară completarea conținutului unei cereri de acordare LURN, respectiv a dispozițiilor art. 5 din aceeași decizie, cu prezentarea „*unor dovezi din care să reiasă că solicitantul dispune de capacitatea tehnică potrivită pentru implementarea numerelor.*”

Față de această observație, ANCOM consideră că informațiile din specificația de implementare, prevăzute în anexa nr. 2 la Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007, pe care un solicitant trebuie să o transmită anexat cererii de acordare LURN sunt suficiente pentru a aprecia oportunitatea respingerii cererii pe baza criteriului analizat de respondent.

3.4. Obligațiile titularilor LURN de a asigura anumite drepturi abonaților, printre care dreptul acestora de a solicita modificarea numărului asignat în condițiile în care acesta este apelat din greșeală sau abuziv, în mod frecvent

Un respondent solicită eliminarea obligației titularului LURN cu privire la asigurarea dreptului abonatului de a solicita modificarea numărului asignat în condițiile în care acesta este apelat din greșeală sau abuziv, în mod frecvent, prevăzută la art. 14 alin. (1) lit. d) din Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007.

Față de această solicitare, este de remarcat că obligația respectivă urmărește asigurarea unor cerințe normale de protecție a utilizatorilor finali. Subliniem că textul existent vizează numai dreptul abonatului de a solicita schimbarea numărului, fiind greu de presupus că un asemenea demers ar putea fi inițiat de abonat fără a avea un motiv serios. Ca urmare, ANCOM consideră că tratarea de către titularul LURN a unor astfel de solicitări trebuie să fie menținută ca obligație în legislația secundară.

Același respondent analizează textul propus de ANCOM în ceea ce privește litera nouă introdusă la art. 14 alin. (1) din Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007, respectiv lit. (f), unde se prevede obligația titularului LURN de a asigura dreptul unui abonat de a solicita, din motive economice, limitarea accesului la numerele care le-au fost asignate a apelurilor inițiate din anumite arii geografice situate în afara teritoriului României.

Față de acest text, respondentul solicită precizarea situațiilor de fapt în care sunt aplicabile prevederile respective și clarificarea înțelesului sintagmei „din motive economice”.

În conformitate cu prevederile art. 73. alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011: „*Furnizorii de rețele publice de comunicații electronice și furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului au obligația de a oferi abonaților posibilitatea de a limita, din motive comerciale, accesul apelanților din anumite arii geografice situate în afara teritoriului României la numerele care le-au fost asignate.*”

Un exemplu de aplicabilitate a acestor prevederi poate fi găsit în situația unui abonat având asignat un număr de acces gratuit (0800 XXX XXX) și care nu intenționează a suporta costurile unor apeluri internaționale.

ANCOM consideră că reflectarea acestor prevederi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011, în ansamblul lor, în legislația secundară, nu este necesară, optând pentru eliminarea acestuia din proiectul de decizie.

3.5. Cesionarea LURN

Față de propunerea ANCOM de a se adăuga, sub forma art. 15 alin. (2¹) lit. c) din Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007, cerința de a include, în cererea adresată ANCOM în vederea aprobării cesionării licenței, acordul cedentului inițial, în cazul particular al unei cesionări subsecvente, un respondent susține că prin efectul cesiunii, cesionarul s-ar substitui cedentului în raporturile cu ANCOM, devenind el însuși titular de licență și dobândind toate drepturile cedentului în raport cu numerotația cedată, astfel încât acordul cedentului inițial pentru cesiunile ulterioare nu ar mai avea niciun fel de relevanță.

Precizăm că prin textul propus de ANCOM se prevede că acordul cedentului inițial cu privire la cesionarea subsecventă este necesar numai în situațiile de cedare „a uneia sau mai multora dintre tranșele de numere prevăzute la alin. (3) al aceluiași articol care fac obiectul cererii de cedare a LURN”, așadar numai în situațiile în care are loc cedarea parțială a numerelor dintr-un anumit bloc.

Având în vedere această clarificare, coroborat cu noua cerință, introdusă sub forma art. 15 alin. (3¹) din Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007, potrivit căreia cesionarea de tranșe de numere se poate realiza numai dacă se mențin condițiile de rutare aplicabile blocurilor de numere din care fac parte tranșele respective, obținerea acordului cedentului inițial este justificată.

Acest aspect este explicat de asemenea în finalul pct. 2.4 din expunerea de motive aferentă proiectului de decizie.

3.6. Obligații ale titularului LURN ulterior realizării transferului unor resurse de numerotație

Posibilitatea transferului de resurse de numerotație a fost reglementată prin prevederi specifice, propunându-se în acest sens introducerea art. 16¹ și 16² la Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007.

Un respondent susține că, prin dispozițiile prevăzute în proiectul de decizie, obligația titularului LURN de a se asigura că furnizorul căruia i-a transferat resurse respectă condițiile de utilizare ale acestora (a se vedea propunerea pentru art. 16¹ alin. (4) la Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007) poate constitui cel mult o obligație de diligență, iar nu una de rezultat, și propune completarea articolului cu elementele care trebuie avute în vedere de titularul LURN în scopul respectării condițiilor de utilizare de către furnizorul căruia i-a transferat numerotație.

Același respondent consideră că instituirea posibilității ca un furnizor care a transferat resurse de numerotație să fie ținut responsabil pentru încălcarea condițiilor de utilizare a acestora de către furnizorul căruia i-au fost transferate respectivele resurse este nejustificată, în special întrucât textul proiectului supus consultării nu identifică măsuri adecvate pentru acoperirea unui eventual prejudiciu. În acest context, respondentul propune eliminarea textului art. 16² la Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007 și sugerează identificarea altor mijloace de acoperire a unui astfel de prejudiciu.

Față de aceste aspecte, în completarea celor arătate la pct. 2.1 din expunerea de motive aferentă prezentului proiect de decizie ANCOM precizează că toate elementele pe care titularul LURN le consideră necesare pentru realizarea transferului de numere în bune condiții pot fi incluse în contractul pe care acesta îl încheie cu beneficiarul transferului de numere. Rămâne la latitudinea titularului LURN de a-și lua toate măsurile de precauție necesare în acest scop, în opinia ANCOM nefiind oportună indicarea expresă în cuprinsul legislației secundare a elementelor pe care acesta trebuie să le ia în considerare în relația cu furnizorul căruia îi transferă resurse de numerotație. ANCOM subliniază că transferul unor resurse de numerotație nu reprezintă o obligație a titularului de LURN. În acest sens, prevederile art. 16¹ alin. (4) la Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007 instituie în sarcina titularului LURN o obligație de diligență, în contextul în care în rețeaua acestuia sunt implementate numerele care au fost transferate. Acest aspect a fost, de altfel, prezentat și în cuprinsul pct. 2.1. din Expunerea de motive.

Referitor la eliminarea art. 16² din proiect, menționăm că titularul LURN este ținut responsabil numai în cazul în care nu întreprinde măsurile necesare redobândirii dreptului de utilizare a resurselor transferate, la solicitarea ANCOM. Așa fiind, răspunderea titularului LURN pentru fapta furnizorului căruia i-au fost transferate resurse de numerotație este una

excepțională, fiind concurentă și o culpă proprie. Rațiunea instituirii acestei răspunderi rezidă în faptul că resursele de numerotație transferate sunt implementate în rețeaua titularului LURN. De asemenea, trebuie avut în vedere faptul că furnizorul cărui i-au fost transferate resurse nu deține LURN de la ANCOM, prin urmare Autoritatea nu se găsește în poziția de a îi reține aceste resurse de numerotație. Reglementarea transferului de resurse de numerotație asigură titularilor LURN o posibilitate suplimentară de a acționa pe piața serviciilor de comunicații electronice, care însă nu poate să nu fie însoțită de o serie de responsabilități având în vedere particularitățile transferului de numere.

Față de aserțiunile respondentului potrivit cărora prin transfer se transmit toate drepturile și obligațiile către beneficiarul acestuia, ANCOM evidențiază neconformitatea lor cu textul propus pentru art. art. 16¹ alin. (3) din Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007. În ipoteza transferului de resurse de numerotație titularul LURN rămâne, în continuare, responsabil pentru:

- a) asigurarea rutării apelurilor originate de la numerele transferate și a apelurilor terminate la aceste numere;
- b) asigurarea serviciului de portabilitate a numerelor transferate în calitate de furnizor donor;
- c) achitarea tarifului de utilizare a resurselor de numerotație alocate, inclusiv a celor transferate, în termenii și condițiile stabilite prin dispozițiile legale în vigoare;
- d) transmiterea raportului privind utilizarea în anul anterior a tuturor resurselor de numerotație alocate, inclusiv a celor transferate.

3.7. Obligația furnizorilor care originează apeluri de a nu mai ruta apelurile către numerele pentru care a fost suspendat sau retras dreptul de utilizare

Un furnizor propune ANCOM completarea prevederii de la art. 19 alin. (4) din Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007, referitoare la încetarea rutării apelurilor către numerele pentru care a fost suspendat sau retras dreptul de utilizare, cu o precizare permițând stabilirea unui termen rezonabil de realizare a acestei operații solicitate furnizorului de către ANCOM.

Considerăm că o continuare a rutării apelurilor în astfel de situații ar putea aduce prejudicii însuși furnizorului în cauză, fiind deci în interesul acestuia ca realizarea operațiunii solicitate de ANCOM să se finalizeze în cel mai scurt timp posibil. În consecință, nu considerăm utilă modificarea textului propus pentru acest alineat.

4. Observații vizând Decizia președintelui ANCOM nr. 459/2010

4.1. Limita de tarif pentru numerele de forma 19vx sau 19vxy, unde v=5-9

Față de textul proiectului supus consultării care prevede la art. 6 alin. (2¹) din Decizia președintelui ANCOM nr. 459/2010 că „*Tariful cu amănuntul pentru apelurile către numerele naționale scurte de forma 19vx sau 19vxy, unde v=5-9, pentru servicii de interes general, practicat de un furnizor de servicii de comunicații electronice, nu poate depăși 0.6 euro/minut.*”, un respondent solicită adăugarea precizării că limita de tarif menționată nu conține TVA.

ANCOM este de acord să includă precizarea menționată în textul deciziei.

4.2. Tipurile de servicii furnizate

Textul proiectului prevede modificarea art. 8 alin. (2) din Decizia președintelui ANCOM nr. 459/2010 în sensul că, pentru furnizarea unui anumit tip de servicii de interes public la nivel național sau a unui anumit tip de servicii de interes general de către un furnizor de servicii de interes public la nivel național, respectiv de servicii de interes general, ANCOM alocă un singur număr național scurt de forma 19vx sau 19vxy. Modificările introduse față de decizia inițială au fost determinate de adăugarea categoriei „servicii de interes general” la serviciile posibil a fi furnizate prin intermediul numerelor de forma 19vx sau 19vxy.

Un respondent solicită eliminarea acestei restricții în cazul serviciilor de interes general motivând că utilizarea aceluiași număr pentru furnizarea mai multor tipuri de servicii

de interes general este atât în avantajul furnizorilor și al ANCOM, deoarece implică o utilizare mai eficientă a resurselor, cât și în avantajul utilizatorilor care pot să rețină mai ușor un singur număr.

Considerăm că observația este corectă și vom reveni la textul în vigoare a acestei dispoziții legale. Prin urmare, prevederile art. 8 alin. (2) din Decizia președintelui ANCOM nr. 459/2010 vor rămâne aplicabile numai serviciilor de interes public la nivel național.

5. Sfera persoanelor care pot fi furnizori de servicii de comunicații electronice

Un respondent solicită clarificări în legătură cu sfera persoanelor care intră în accepțiunea conceptului de furnizor de servicii de comunicații electronice. În special, se adresează Autorității întrebarea dacă pot fi incluse în categoria furnizorilor de servicii de comunicații electronice persoanele care, fără a realiza din punct de vedere tehnic transport de semnale, vând în nume și pe seamă proprie servicii de comunicații electronice, eventual prin utilizarea și unor resurse de numerotație ce le-au fost alocate de către ANCOM.

Această problemă nu vizează în mod strict obiectul de reglementare al prezentului proiect de decizie, însă aria de cuprindere a furnizorilor de servicii de comunicații electronice reprezintă un aspect adus din ce în ce mai des în atenția Autorității având implicații inclusiv asupra reglementării resurselor de numerotație. Prin urmare, ANCOM apreciază că prezenta consultare publică reprezintă o bună oportunitate de a aduce o serie de clarificări necesare cu privire la persoanele care sunt considerate a fi furnizori de servicii de comunicații electronice.

5.1. Abordările teoretice posibile

Este esențial ca demersul argumentativ să pornească de la definiția serviciului de comunicații electronice, prevăzută la art. 4 alin. (1) pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011, care transpune în legislația națională art. 2 lit. c) din Directiva-cadru¹.

Potrivit acestui text de lege serviciul de comunicații electronice reprezintă un serviciu, furnizat, de regulă, contra cost, care constă, în întregime sau în principal, în transmiterea semnalelor prin rețelele de comunicații electronice, incluzând serviciile de telecomunicații și pe cele prin rețelele utilizate pentru transmisia serviciilor de programe audiovizuale, dar fără a include serviciile prin care se furnizează conținutul informației transmise prin intermediul rețelelor ori serviciilor de comunicații electronice sau se exercită controlul editorial asupra acestui conținut.

Așa fiind, în lumina dispozițiilor legale mai sus indicate elementul definitiv al unui serviciu de comunicații electronice îl reprezintă transmiterea semnalelor prin rețele de comunicații electronice. Din această perspectivă, considerăm că există două abordări teoretice posibile pentru aprecierea sferei persoanelor care pot fi furnizori de servicii de comunicații electronice:

a) o abordare tehnică – potrivit căreia numai persoanele care iau măsurile tehnice și organizatorice pentru a asigura transmiterea de semnale prin rețele de comunicații electronice pot fi incluse în categoria furnizorilor de servicii de comunicații electronice;

b) o abordare juridică – potrivit căreia furnizori de servicii de comunicații electronice sunt persoanele care, prin orice mijloace, își asumă față de terți responsabilitatea pentru transmiterea de semnale.

Prima abordare pornește de la premisa potrivit căreia reglementările în domeniul comunicațiilor electronice sunt specifice, derogatorii de la regimul general, fiind preponderent de natură tehnică. Adepții acestei abordări susțin, nu fără temei, că definiția serviciului de comunicații electronice a fost concepută dintr-un punct de vedere tehnic, legiuitorul

¹ Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140/CE

precizând elementele caracteristice ale serviciului de comunicații electronice din această perspectivă. Prin urmare, este rezonabil a crede că legiuitorul a avut în vedere drept furnizori de servicii de comunicații electronice acele persoane care realizează ansamblul de activități tehnico-organizatorice astfel încât semnalele să fie transmise de la un emițător la un receptor.

A doua abordare, fără a nega natura tehnică a definiției serviciului de comunicații electronice, se concentrează mai puțin pe acest aspect, nerealizând o legătură de cauzalitate directă între natura definiției legale și sfera persoanelor care pot fi furnizori de servicii de comunicații electronice. În schimb, abordarea juridică propune introducerea noțiunii de responsabilitate în ceea ce privește transmiterea de semnale în scopul identificării furnizorilor de servicii de comunicații electronice. Din această perspectivă, responsabil pentru transmiterea de semnale este persoana care față de terți, inclusiv față de utilizatorii finali, își asumă riscul neexecutării sau a executării necorespunzătoare a unui contract care are ca obiect transmiterea de semnale, fiind irelevant dacă persoana responsabilă este cea care, în fapt, ia ansamblul de măsuri tehnico-organizatorice pentru transmiterea de semnale. Abordarea aceasta ajunge să determine furnizorii de servicii de comunicații electronice dintr-o perspectivă conceptuală, juridică și mai puțin din una empirică, tehnică.

Controlul asupra transmiterii de semnale prin rețele de comunicații electronice reprezintă, în opinia noastră, un criteriu comun, admis de ambele abordări teoretice, în funcție de care o persoană poate fi apreciată ca fiind sau nu un furnizor de servicii de comunicații electronice. Abordarea tehnică apreciază că acest control poate fi exercitat numai de către persoanele care realizează ansamblul de activități tehnico-organizatorice pentru transmiterea de semnale, în vreme ce abordarea juridică apreciază că acest control poate fi exercitat, spre exemplu, și prin contracte fără a fi necesară o implicare efectivă în activitățile pe care le presupune transmiterea de semnale.

ANCOM remarcă faptul că în practică două accepțiuni ale noțiunii de revânzător de servicii de comunicații electronice s-au impus, și anume:

a) Persoana care vinde în numele și pe seama unui terț serviciile de comunicații electronice pe care acest terț le asigură în mod efectiv, acesta din urmă fiind persoana care a luat ansamblul măsurilor tehnice și organizatorice pentru transmiterea semnalelor.

În această ipoteză revânzătorul acționează în calitate de agent, mandatar, prepus etc. al terței persoane, nefiind implicat în transmiterea de semnale, respectiv neasumându-și față de utilizatorii finali riscul neexecutării sau executării necorespunzătoare a contractului privind furnizarea de servicii de comunicații electronice de către terța persoană.

Ambele abordări teoretice descrise mai sus consideră acest revânzător ca nefăcând parte din categoria furnizorilor de servicii de comunicații electronice fie pentru că acesta nu ia ansamblul măsurilor tehnice și organizatorice pentru transmiterea semnalelor, fie pentru că nu își asumă responsabilitatea privind transmiterea de semnale față de utilizatorii finali.

b) Persoana care vinde în nume și pe seamă proprie serviciile de comunicații electronice asigurate de către un terț, asumându-și față de utilizatorii finali riscul neexecutării sau executării necorespunzătoare a contractului privind furnizarea de servicii de comunicații electronice. Ca și în ipoteza de mai sus terțul este, cel mai probabil, persoana care a luat ansamblul măsurilor tehnice și organizatorice pentru transmiterea semnalelor, revânzătorul neavând din acest punct de vedere nicio putere de intervenție.

Abordarea tehnică tratează radical diferit statutul acestui revânzător în raport cu abordarea juridică.

În concret, abordarea tehnică nu admite existența teoretică a acestui tip de revânzător considerând că poziția sa nu permite asumarea față de utilizatorii finali a riscului neexecutării sau executării necorespunzătoare a contractului privind furnizarea serviciilor de comunicații electronice. De fapt, revânzătorul neintervenind în niciun moment și prin niciun mijloc tehnic în activitățile pe care le presupune transmiterea de semnale nu se poate obliga la nimic față de utilizatorii finali, iar în aceste condiții contractele încheiate între părți par a fi lipsite de obiect. Pe cale de consecință, revânzătorul activează în afara cadrului de

reglementare stabilit prin prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2011, considerarea acestuia drept furnizor de servicii de comunicații electronice fiind în mod cert exclusă.

Abordarea juridică apreciază acest tip de revânzător ca fiind un furnizor de servicii de comunicații electronice întrucât acesta în relația cu utilizatorii finali își asumă responsabilitatea cu privire la furnizarea serviciului de comunicații electronice, adică își asumă riscul neexecutării sau executării necorespunzătoare a obligațiilor din acest contract. Transmiterea de semnale nu trebuie să fie, în mod necesar, realizată din punct de vedere tehnic de către cel care contractează cu utilizatorii finali, fiind suficient ca acesta să își angajeze răspunderea pentru atingerea acestui obiectiv.

5.2. Opinia ANCOM

Autoritatea consideră, cel puțin la momentul de față, abordarea juridică ca fiind mai apropiată de realitățile legislative instituite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011, iar raționamentul pe care aceasta îl întreprinde conduce la asigurarea obiectivelor ANCOM, așa cum acestea sunt prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, aprobată prin Legea nr. 113/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Rațiunile pentru care ANCOM a ajuns la această concluzie sunt următoarele:

a) Transmiterea semnalelor este realizată de persoana care deține controlul asupra acestei activități

Precum cum am indicat ceva mai sus ambele abordări admit existența **criteriului controlului asupra transmiterii de semnale** ca fiind elementul conceptual prin intermediul căruia se pot distinge furnizorii de servicii de comunicații electronice de persoanele care nu au această calitate. Necesitatea existenței unui criteriu în acest sens ține de imperativul stabilirii predictibilității juridice în ceea ce privește cuprinderea noțiunii de furnizor de servicii de comunicații electronice.

În sens curent sintagma „deținerea controlului” înseamnă posibilitatea unui subiect de a își impune voința asupra unei situații sau de a determina alți subiecți de a acționa potrivit voinței acestuia.

Este evident că persoana ce ia măsurile tehnice și organizatorice în scopul transmiterii de semnale deține controlul asupra acestei activități.

Totuși, ar fi incorect să afirmăm faptul că revânzătorul în nume și pe seamă proprie nu deține nicio formă de control asupra transmiterii de semnale având poziția unui oricare alt terț în raport de furnizorul ale cărui servicii le revinde utilizatorilor finali. În realitate, revânzătorul exercită prin contractul încheiat cu furnizorul ale cărui servicii le revinde un anumit control asupra transmiterii de semnale, transportul de semnale realizându-se pe seama sa, la nivelul de eficiență și calitate pe care acesta teoretic îl contractează, de la și către destinațiile pe care acesta le determină. Furnizorul ale cărui servicii sunt revândute își angajează răspunderea față de revânzător pentru transportul de semnale. Prin urmare, în viziunea noastră, revânzătorul în nume și pe seamă proprie are la dispoziție mijloace legale prin care ar putea determina furnizorul ale cărui servicii le revinde să asigure în anumite condiții transmiterea de semnale.

În sens generic, cadrul legislativ național acceptă ideea exercitării controlului prin intermediul contractelor. Spre exemplu, art. 10 alin. (5) din Legea Concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, admite ipoteza exercitării controlului asupra unei întreprinderi inclusiv prin intermediul unor contracte.

b) Autonomia noțiunii de furnizor de servicii de comunicații electronice de cea de furnizor de rețele de comunicații electronice

Consecința logică a raționamentului urmat de abordarea tehnică este cea a inadmisibilității teoretice a existenței unor furnizori numai de servicii de comunicații

electronice. Abordarea tehnică ajunge să aprecieze furnizarea de servicii de comunicații electronice ca fiind indisolubil legată de furnizarea de rețele de comunicații electronice, un furnizor de servicii de comunicații electronice fiind în mod necesar și un furnizor de rețele de comunicații electronice. În contextul în care furnizor de servicii de comunicații electronice este numai persoana care ia ansamblul de măsuri tehnice și organizatorice în vederea transmiterii de semnale, atunci luarea acestor măsuri nu se poate realiza în absența deținerii controlului fie și numai asupra unor elemente de rețea, ceea ce califică respectiva persoană și ca un furnizor de rețele de comunicații electronice în lumina prevederilor art. 4 alin. (1) pct. 6 – 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011.

Totuși, rezultatele la care se ajunge prin aplicarea acestui raționament sunt invalidate de prevederile textuale ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2011 care tratează distinct furnizorii de servicii de comunicații electronice de furnizorii de rețele de comunicații electronice, lucru ce sugerează că nu există o relație absolută de interdependență între aceștia și că pot subsista ipoteze în care un furnizor de servicii de comunicații electronice să nu fie și furnizor de rețele de comunicații electronice.

Adoptarea abordării tehnice ar conduce la admiterea faptului că nu există nicio situație în care un furnizor de servicii de comunicații electronice să nu fie și un furnizor de rețele de comunicații electronice, aspect ce nu poate fi acceptat în considerarea prevederilor textuale ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2011 și care, pe cale de consecință, invalidează chiar premisele de la care a fost inițiat procesul argumentativ, și anume că furnizori de servicii de comunicații electronice sunt numai persoanele care iau măsurile tehnice și organizatorice pentru a asigura transmiterea de semnale.

Pe de altă parte, urmarea raționamentului abordării juridice permite existența unor furnizori de servicii de comunicații electronice, care pot să nu fie și furnizori de rețele de comunicații electronice, chiar în persoana acestor revânzători care vând în nume și pe seamă proprie serviciile de comunicații electronice asigurate din punct de vedere tehnic de un terț, ceea ce, din punctul nostru de vedere, validează premisele de la care raționamentul a fost inițiat.

c) Inexistența unei interdicții privind revânzarea serviciilor de comunicații electronice

Cadrul legislativ din România garantează libertatea desfășurării de activități economice pe teritoriul național, revânzarea de bunuri sau servicii fiind o activitate cu caracter economic. Având în vedere existența principiului libertății economice, excepțiile de la aplicarea acestuia ar trebui să rezulte expres din dispoziții legale în vigoare neechivoce, interpretarea acestora trebuind a se realiza în limite stricte.

În fapt, consecința logică a urmării raționamentului abordării tehnice ar fi acela al interdicției generale privind revânzarea serviciilor de comunicații electronice, întrucât persoanele care ar desfășura astfel de activități cu toate că sunt conștiente de faptul că nu se pot obliga la nimic ar contracta în nume și pe seamă proprie, aspect ce poate reprezenta chiar comiterea unei infracțiuni. Mai mult decât atât, în sfera relațiilor comerciale contractul de revânzare ar fi lovit de nulitatea absolută.

Autoritatea subliniază că nu există în dispozițiile legale aplicabile domeniului comunicațiilor electronice o prohibiție expresă și neechivocă privind revânzarea serviciilor de comunicații electronice. Suntem de opinia că o astfel de interdicție nu poate rezulta din simpla interpretare a unei definiții legale, fiind necesar a se identifica și alte elemente care să o susțină teoretic.

În consecință, în absența unui text legal care să interzică expres și neechivoc revânzarea serviciilor de comunicații electronice ANCOM apreciază această activitate ca fiind licită, prin urmare un raționament care ajunge la concluzii contrare îl considerăm a fi eronat.

c) Elemente de revânzare sunt prezente în furnizarea curentă a unor servicii de comunicații electronice, cadrul de reglementare încurajând dezvoltarea acestora

Adoptarea abordării tehnice poate conduce la soluții nerezonabile dintr-o perspectivă practică. Revânzarea serviciilor de comunicații electronice este o realitate juridică mult mai

des întâlnită decât s-ar putea crede la o primă analiză, fiind un element esențial în vederea asigurării anumitor funcționalități ale unor servicii de comunicații electronice.

Spre exemplu, suntem de opinia că asigurarea de către orice operator pentru utilizatorii finali proprii a terminării de apeluri în rețeaua publică de telefonie a altui operator nu s-ar putea realiza în absența unei componente care implică și revânzarea unui serviciu de comunicații electronice. Astfel, operatorul în rețeaua căruia s-au inițiat apelurile ia toate măsurile tehnice și organizatorice pentru a realiza transportul acestora de la terminalul telefonic de inițiere până la punctul de interconectare cu rețeaua operatorului de destinație a apelurilor. Operatorul în rețeaua căruia trebuie să se termine apelurile asigură pe seama operatorului în rețeaua căruia acestea au fost inițiate transmiterea de semnale (apeluri) de la punctul de interconectare până la terminalul telefonic de destinație, în condițiile contractului de interconectare în vederea terminării de apeluri. Este de necontestat faptul că operatorul în rețeaua căruia s-au originat apeluri nu poate lua măsuri tehnice și organizatorice în rețeaua operatorului de destinație a acestora în vederea transmiterii de semnale.

Față de utilizatorul final operatorul de origine al apelurilor vinde serviciul pe care l-a asigurat din punct de vedere tehnic prin propriile mijloace – transmiterea de apeluri de la terminalul telefonic de inițiere până la punctul de interconectare cu rețeaua operatorului de destinație a apelurilor – la care se adaugă o revânzare în nume și pe seamă proprie a unui serviciu de comunicații electronice asigurat din punct de vedere tehnic de un terț – transmiterea de semnale de la punctul de interconectare precizat mai sus până la terminalul telefonic de destinație. Tariful către utilizatorii finali pentru apelurile în alte rețele decât cele de origine este constituit din tariful pentru serviciul constând în transmiterea de semnale asigurat prin mijloace proprii, la care se adaugă tariful pentru revânzarea serviciului constând în transmiterea de semnale asigurat de un terț (operatorul în rețeaua căruia se termină apelurile), plus o anumită marjă de profit. Față de utilizatorii finali operatorul în rețeaua căruia se originează apelurile își asumă responsabilitatea deplină pentru realizarea în bune condiții a convorbirii telefonice, adică a transmiterii de semnale.

Consecințele juridice la care se ajunge prin urmarea raționamentului abordării tehnice, și anume nulitatea absolută a revânzării ca fiind lipsită de obiect, ar ridica mari semne de întrebare în ceea ce privește conformitatea situațiilor precum cele descrise mai sus cu dispozițiile legale privind reglementarea comunicațiilor electronice.

d) Necesitatea de a asigura protejarea intereselor tuturor utilizatorilor finali de servicii de comunicații electronice, indiferent de persoana cu care aceștia au contractat

Prin neacceptarea statului de furnizor de servicii de comunicații electronice a revânzătorului în nume și pe seamă proprie se realizează o fractură artificială între utilizatorii finali care beneficiază de servicii de comunicații electronice, în funcție de cine este persoana care din punct de vedere tehnic asigură transmiterea de semnale. În acest sens, ar fi posibilă apariția unor utilizatori finali care beneficiază de protecția Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2011, întrucât au achiziționat servicii de comunicații electronice de la un furnizor care asigură din punct de vedere tehnic aceste servicii, și utilizatorii finali care nu beneficiază de același grad de protecție legală, deși beneficiază în cele din urmă tot de un serviciu de comunicații electronice.

O astfel de situație discriminatorie o apreciem ca nefiind avută în vedere de prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2011, care urmăresc asigurarea unui grad egal de protecție pentru toți utilizatorii finali de servicii de comunicații electronice, iar prin urmare raționamentul prin care se ajunge la astfel de concluzii ca fiind inacceptabil.

În concluzie, calificarea revânzării drept furnizarea unui serviciu de comunicații electronice reprezintă pe lângă considerente de ordin practic un imperativ pentru legalitatea acestei activități în domeniul comunicațiilor electronice. În fapt, negarea calificării revânzării drept serviciu de comunicații electronice conduce nu la calificarea acesteia drept alt serviciu, de exemplu serviciu de conținut, ci chiar la nevalabilitatea din punct de vedere juridic a acesteia. Pe cale de consecință, includerea revânzării în sfera serviciilor de comunicații

electronice apare ca fiind soluția în acord cu prevederile cadrului general din România care garantează libertatea desfășurării de activități cu caracter economic.

5.3. Consecințele adoptării acestei soluții în ceea ce privește reglementarea resurselor de numerotație:

Persoanele care vând în nume și pe seamă proprie serviciile de comunicații electronice ale unui terț sunt îndrituiți a obține de la ANCOM dreptul de a utiliza resurse de numerotație, fiind considerate furnizori de servicii de comunicații electronice. Totuși, în măsura în care aceste persoane se limitează la activitatea de revânzare a serviciilor, fără a interveni din punct de vedere tehnic asupra transmișiei de semnale, posibilitatea practică a lor de a implementa resursele de numerotație ce le-au fost alocate de către ANCOM în rețeaua publică de comunicații electronice a furnizorului a căror servicii le revinde pare a fi destul de redusă. Într-o asemenea ipoteză revânzătorii se expun unui anumit risc de a încălca reglementările privind resursele de numerotație, cel puțin prin neactivarea în termen a numerotației alocate de către ANCOM.

De asemenea, persoanele care vând în nume și pe seamă proprie serviciile de comunicații electronice ale unui terț au la dispoziție, ulterior intrării în vigoare ale dispozițiilor prezentei decizii, posibilitatea de a transfera resurse de numerotație de la furnizorul ale cărui servicii de comunicații electronice le revinde. ANCOM recomandă acestor persoane apelul la procedurile de transfer în vederea dobândirii dreptului de a utiliza resurse de numerotație.

Reamintim că dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. c) din Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007, inclusiv în forma rezultată din adoptarea prezentului proiect de decizie, statuează un principiu foarte important și anume acela ca utilizatorilor finali să le fie asigurate resurse de numerotație al căror drept de utilizare aparține furnizorului de servicii de comunicații electronice cu care au contractat, fie că acest drept de utilizare a fost acordat de către ANCOM prin LURN sau rezultă din realizarea unui transfer de numere.

Pe cale de consecință, persoanelor care vând în nume și pe seamă proprie serviciile de comunicații electronice ale unui terț le incumbă obligația de a asigura utilizatorilor finali resursele de numerotație asupra cărora au drept de utilizare, fie prin LURN, fie urmare a transferului de numere. Așadar, aceste persoane ar încălca dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. c) din Decizia președintelui ANRCTI nr. 2.896/2007 prin asignarea utilizatorilor finali de resurse de numerotație al căror drept de utilizare a fost acordat, de exemplu, furnizorului ale cărui servicii le revinde și pentru care nu au fost îndeplinite formalitățile de transfer.